

'brief aan de christenen van Vlaanderen' - Els Martens

broeders en zusters,
daar moet ik nu zo dikwijls aan denken als ik het 'onze Vader' bid...
broers en zussen van één Vader
en toch... zóóó ongeloofelijk on-gelijk

hoe vaak vertrap
 geminacht
 voorbij gelopen
 bekritiseerd
 veroordeeld
 bemoederd
 beproefd...

hij... die onze broeder is
of zij... is zij wel onze zuster?
hoe ver gaat dat EENHEIDSgevoel

als je 's avonds
 (en 't hoeft niet eens 's avonds te zijn)
door de straten van Brussel loopt
 (en 't hoeft eigenlijk niet eens Brussel te zijn)
als je een OCMW ziekenhuis of zo'n bejaardentehuis binnenloopt
als je langs het Klein Kasteeltje passeert,
voorbij de mensen 'van overal aangewaaid'
in alle kleuren staan ze langs het kanaal
verstand op nul, de blik op oneindig
onze broers?

of als je de heroïnehoertjes
met klanten ziet onderhandelen
wie is die klant... mijn broer?
en wie is 'die schoonheid'... mijn zus?

zijn wij... ook allen hier...
kijk maar eens rond...
schepping... van éénzelfde Vader?
mijn God...
DAT zou een droom zijn

als het 'lam' van een doorsnee goed voorzien gezin
kon slapen in het hol van een duistere Brusselse buurt...
als we SAMEN eens echt konden
BREKEN en DELEN
omdat wij juist in en door Hem
echt ver-bonden zijn

mijn God...
DAT zou een DROOM zijn...!

WILLEM VERMANDERE

voor Marie-Louise

als 't gebeurt da' j' nie kunt slapen
omdat de regen slaat op 't glas
of van de wind die het dak doe
kraken
of omdat je stappen hoort in 't gras

kom dan bie mie om je te warmen
'k maak een kamer voor u gereed
'k zal u wiegen in mijn armen
'k zal u duiken in mijn kleed

der komen soms zo'n donkre dagen
dat de lucht nie openklaart
het leven is soms zwaar te dragen
da' j' liever nie geboren waart

kom dan...

zeg toch nooi 'k wil nie meer leven
d'r is met joen dood niemand gebaat
dank zij joe hè 'k dit geschreven
gie die mijn lied zo wel verstaat

kom dan...

als mijn gezang gedaan zal g'raken
en 'k nie meer wete wat nog verteld
als 't gebeurt da'k nie kan slapen
van duizend angsten ben gekweld

kom ik bie joen om mie te warmen
maak dan een kamer voor mie
gereed
je moe mie dan wiegen in joen
armen
en mie duiken in joen kleed

FREDERIK

hij stond aan mijn deur
hij zei me dat hij honger had
ik ken dat
ik vroeg hem binnen en zette hem wat brood en
toespijs voor
toen heeft hij voor mijn ogen een gans brood
naar binnen gespeeld
hij had dus wel degelijk honger
ik ben toen eens bij hem langs geweest
een kleine studio, alles in één kamer:
een bed, een tafeltje, twee stoelen, een wasbak
en twee vuren
een bad en een toilet was nog apart
11.500 oude belgische franken per maand
duur, maar goed, hij zat toch onderdak
hij had een alcoholprobleem
en zo zijn werk, zijn gezin, zijn alles verloren
een boel schulden had hij er voor in de plaats
een uitzichtloze toestand
en geregeld, vooral met de feestdagen, dronk hij
zijn eenzaamheid weg
en werden de problemen alleen maar groter
vooral, daar waar hij woonde waren er nog
mensen in de problemen
ze trokken mekaar voortdurend de put in
wat was daar aan te doen?
met een groepje mensen hebben we toen een
klein huisje gekocht
hij heeft mee geholpen om zijn studio in te
richten
hij werd er mee betrokken in de indeling, de
meubels, welk papier
en hij had er goede burens, die een oogje in het
zeil hielden
oh, er waren nog wel moeilijke momenten, maar
zijn broer kwam nu weer regelmatig bij hem langs
zijn jongste dochter, de enige van zijn drie
kinderen waar hij nog contact mee had,
die kon zelfs blijven slapen
en zijn ex-vrouw had laatst zelfs een foto
meegegeven van zijn eerste kleinkind

een nieuwe woonst, wat goede wil
en een duwtje in de rug
meer was er niet nodig
om Frederik weer te zien opleven
hij stond op uit het puin van zijn verleden